

Lynn Sholes & Joe Moore

Het offermes van Abraham

Karakter Uitgevers B.V.

1

Verraad

Drie jaar geleden, ten noorden van de stad Kirkuk, Irak

Ik lag plat op de grond naast de vijfduizend jaar oude Assyrische nederzettingmuur en observeerde de smokkelaar door mijn nachtzichtkijker. Mijn partner, *special agent* bij de OSI Aaron Knox, had zich zo'n vijftien meter rechts van mij tussen de ruïnes verborgen.

'Maxine, wat is hij aan het doen?' fluisterde Aaron in mijn oortje.

'Moeilijk te zeggen,' zei ik. 'Hij rommelt aan wat dozen in die bestelbus.'

Enkele ogenblikken tevoren was de smokkelaar uit de boerenwoning opgedoken, had even mijn kant op gekeken alsof hij mijn aanwezigheid voelde, en was toen afgestevend op een oude bestelbus twintig meter verderop. Omdat het busje met de neus van mij af geparkeerd stond, keek ik hem op de rug toen hij de achterportieren opende. Hij keek steeds opzij naar de weg, die honderd meter naar het oosten lag, waarschijnlijk omdat de truck voor de overdracht elk moment kon arriveren.

Een vage geur van mest kwam aandrijven van een nabijgelegen weite toen ik mijn hoofd naar links draaide. Een heuvelkam schuin achter het huis vormde een perfecte schuilplaats voor de daar wachtende commando's van de Iraakse nationale politie.

Ik richtte mijn aandacht weer op de bestelbus. De smokkelaar, een soennitische Koerd van twintig jaar oud, stond nog steeds bij de open achterportieren. Zo jong als hij was had hij al naam gemaakt op de zwarte markt als lid van een smokkelbende die Iraakse artefacten mondjesmaat het land uit loodste via de naburige provincie Suleimaniya. Kortgeleden had hij de hand weten te leggen op enkele van de kostbaarheden die tijdens het chaotische begin van de Irakoerlog

in 2003 uit het Nationale Museum in Bagdad waren ontvreemd. Volgens onze informatie ging het om verscheidene kleine Soemerische relieken en een aantal gouden en zilveren stukken die teruggingen tot 2000 voor Christus. De smokkelaar zou er een bedrag voor vangen dat in de honderden Amerikaanse dollars liep, maar hoger in de ‘voedselketen’, op het moment dat de schatten de uiteindelijke particuliere verzamelaars bereikten, zou de waarde van de gestolen stukken oplopen tot in de miljoenen. Omdat we vermoedden dat de artefacten in eerste instantie waren gestolen door Amerikaans luchtmachtpersoneel, had het Office of Special Investigations – de inlichtingendienst van de Amerikaanse luchtmacht – Aaron en mij erop afgestuurd.

‘Truck.’ De stem die ik nu in mijn oortje hoorde was van de Iraakse politiekapitein.

Ik hoorde het voertuig voor ik het zag. Door de nachtzichtkijker gloeiden de koplampen groen op; een spookachtig silhouet van een logge boerentruck verscheen boven aan een heuvelkam en koerste op ons af over de oude hoofdweg naar Kirkuk. De Iraakse politie zou de feitelijke arrestatie verrichten. Wij tweeën waren ter plekke als waarnemers, en om te assisteren bij het bergen en identificeren van de artefacten. Verder niets.

Ik keek snel terug naar het busje. ‘Shit!’

‘Max, wat is er?’ vroeg Aaron.

‘Hij is weg.’ De deuren van de bestelbus stonden wagenwijd open, maar de smokkelaar was verdwenen.

Ik speurde de ruimte tussen de bus en het huis af. Niets.

Terug naar de bus. Donker interieur. Geen beweging.

‘Maxine?’ Aarons stem was luider.

Ik keek in de tegenovergestelde richting en spotte ons doelwit. Hij ging ervandoor in de richting van de weg. ‘Dat kleine loeder smeert ’m!’

Ik zag de smokkelaar als een wazig beeld in volle vaart over de vlakke, dorre vlakte naar de asfaltweg sprinten. Hij omklemde de draagbanden van een uitpuilende rugzak, en ik besefte dat hij ons voor de gek had gehouden met zijn bestelbus vol dozen. In plaats daarvan had hij alle gestolen waar bij zich. Grote kans dat de bestelbus niets van waarde zou bevatten.

‘Agent Decker?’ De kapitein wachtte op mijn teken.

‘Wacht even.’ Ik spotte mijn partner, hij rende achter de smokke-
laar aan. Nog een meter en hij zou het doelwit kunnen tackelen.

Maar er klopte iets niet.

Ik stond op en gebaarde de Iraakse commando’s dat ze de aanval konden inzetten.

‘Aaron,’ riep ik. ‘Grijp hem! Stop die klootzak!’

Mijn oortje vulde zich met bevelen van de kapitein, die zijn mannen commandeerde. Ze kwamen al aanzwermen over de heuvelkam.

Plotseling werd er geschoten uit de richting van de bestelbus. Iemand moest zich erin hebben verstoppt. De schutter leek de naderende commando’s te negeren en vuurde in plaats daarvan op mij. *Wat zullen we nou krijgen?* Ik liet me achter de oude muur vallen en trok mijn Sig Sauer.

Brokken klei spatten van de muur toen kogels mijn schuilplaats troffen. *Hoe kent die vent mijn positie zo precies?* Ik hoorde de Irakezen schreeuwen. Nog meer schoten. Even later kwam het geratel van automatische wapens van alle kanten. Die figuur in de bestelbus wist van geen ophouden.

Diep bukkend manoeuvreerde ik me om de muur heen naar de eerdere positie van mijn partner. Prompt barstte er nieuw vuur los. Ik stak mijn hoofd één tel omhoog en stelde vast dat het van de boerentruck kwam. Het oude barrel was aan de kant van de weg gezet en minstens vier kerels schoten op de commando’s vanuit de met zeil bedekte laadbak.

De vent in de bestelbus bleef over de ruïnes heen vuren om mij bezig te houden. Toen zag ik hem ineens naar buiten springen en op de truck af rennen, vermoedelijk om aan de oprukkende commando’s te ontkomen. Ik verplaatste me naar het eind van de muur, richtte me op en vuurde drie schoten op hem af. Hij ging neer en stond niet meer op.

Het huis werd inmiddels bestormd door verscheidene Irakezen, terwijl de overigen op de boerentruck af gingen. Hun lichtspoorkogels deden de nacht oplichten. Ik zette het op een lopen om mijn partner te dekken, maar trok onmiddellijk de aandacht van de lui in de truck; hun kogels kwamen nu mijn kant op. De commando’s moesten dekking zoeken achter de bestelbus toen de lui in de truck de aftocht van de smokkelaar dekten.

‘Aaron, duiken!’ schreeuwde ik in de microfoon. Hij rende over het open veld. Ik voelde aan mijn riem om na te gaan of ik een vers magazijn klaar had voordat ik langs de rand van het weitte racete. Ik moest hem te hulp komen voor hij werd omgelegd.

De smokkelaar week af van zijn rechte koers naar de hoofdweg om de vuurlinie te ontwijken. Aaron zat vlak achter hem. Ze verlieten de open ruimte van het veld en zigzagden tussen de ruïnes door. Ik maakte gebruik van hun omweg en sprintte recht op hen af voor een onderschepping.

Vlak voor ze opdoken uit het laatste antieke kleibouwsel liepen ze me recht in de armen.

Ik richtte mijn pistool en de smokkelaar verstijfde. Aaron hijgde uit met de handen op de knieën.

‘Aaron!’ riep een stem boven het geweervuur uit dat van de truck kwam.

Een Amerikaanse stem, geen Irakese.

Ik rukte mijn nachtzichtkijker af en keek mijn partner fel aan. ‘Wie is dat? Hoe kent hij jouw naam?’ De smokkelaar stapte opzij. ‘Halt!’ beval ik. ‘Aaron, wie is dat in die truck?’ Ik moest schreeuwen om boven het kabaal van de schoten uit te komen. ‘Wat is hier aan de hand?’ De puzzelstukjes vielen op hun plek, en ik dacht dat ik het antwoord al wist, maar hoopte vurig dat ik ongelijk had.

‘Dit heeft niets met jou te maken, Max. Draai je gewoon om en loop weg.’ Aaron richtte zich op. ‘Dit is mijn gouden kans.’

‘Ben je vergeten dat je een federaal agent bent?’

‘Hou je er gewoon buiten. Het is niet de bedoeling dat jij gewond raakt. Dat hoorde bij de afspraak.’

‘Afspraak? Welke afspraak? Ik hou me er niet buiten. Dit gaat niet gebeuren. Niet zo.’ Kogels roffelden tegen de andere kant van het bouwsel dat ons beschermde.

De stem uit de truck brulde opnieuw mijn partners naam.

Aaron was nog niet helemaal op adem en zijn woorden kwamen er hortend uit. ‘Dwing me er niet toe. Ik wil je niet neerschieten.’

De truckmotor ronkte.

‘Maxine, het spijt me...’

Terwijl hij zijn wapen omhoogbracht, vuurde ik tweemaal.

Hij zakte in elkaar.

‘Jij bitch!’ De kreet kwam uit de richting van de truck, maar nu dichterbij.

De Amerikaan. Omdat ik mijn nachtzichtkijker niet ophad, was hij niet meer dan een donkere gedaante die op me af stormde.

De smokkelaar nam de benen.

Toen een flits.

De kogel trof mijn zij, net onder mijn kogelwerende vest. Een tweede raakte mijn rechterdij. De pijn was verzenkend.

Ik zakte op mijn knieën en viel naar voren.

De geur van de mest leek sterker, zo dicht bij de aarde.

Of was het de geur van de dood?

2

De bezoeker

Heden, Big Bear Lake, Colorado

Ik was net de heuvel over, pakweg een halve kilometer van mijn blokhut, toen ik in de verte een terreinwagen zag. Het laatste oranje schijnsel van de ondergaande zon spiegelde zich een moment in de glimmende lak, hoewel de wagen deels verborgen stond in de schaduwen van de douglassparren beneden.

Ik versnelde mijn pas en daalde, beschut door de inheemse eiken en struiken van Colorado, half glijdend, half lopend het pad af. Hier wilde ik het mijne van weten.

De 4wd kon toebehoren aan trekkers of natuurminnaars die de Rockies in de lente wilden bewonderen. Maar dit gedeelte was niet populair, een van de redenen waarom ik ervoor had gekozen, omdat het zo afgelegen was. En de borden bij de afslag naar mijn huis die zeiden dat dit privéterrein was, waren moeilijk over het hoofd te zien. De wagen was óf van een verdwaalde ziel óf van iemand die voor mij kwam. Dat laatste maakte me nerveus.

Het terrein werd snel vlakker toen ik de zuidoever van Big Bear Lake naderde. Het pad volgde het meer in een grote boog. Lange halmen gras en zegge hielden me gedeeltelijk verborgen. In combinatie met de vallende nacht en mijn donkere kleding was ik niet meer dan een schaduw.

Ik bereikte de rand van de open plek die van mijn blokhut naar het meer afdaalde. Ineengedoken achter een dichte spar keek ik om een tak heen en speurde de achterkant van mijn kleine huis af. Toen zag ik hem.

De vent was gekleed in een spijkerbroek en een zwaar jack, met een honkbalpet diep over zijn voorhoofd getrokken. Donker haar.

Misschien een meter tachtig. Slank. Om en nabij de vijfenzeventig kilo. Hij liep langzaam over de achterveranda. Te oordelen naar de manier waarop hij bewoog, had hij een lenig en waarschijnlijk afgetraind lijf onder de verhullende vormen van het jack.

Bij elk raam bleef hij staan om naar binnen te gluren. Toen hij de achterdeur bereikte, zocht mijn hand instinctief naar mijn handwapen, maar de Sig Sauer had al lang geleden plaatsgemaakt voor een jachtmes van twaalfenhalve centimeter en een Maglite-zaklamp. Ik had geen vuurwapen meer aangeraakt sinds ik Aaron Knox had doodgeschoten.

Tijd om te improviseren.

Ik wachtte tot hij de deur voorzichtig opende en naar binnen ging. Gebukt verplaatste ik me door het gras, van boom naar boom langs de rand van de open plek, tot ik de zijkant van de blokhut bereikte. Heel voorzichtig opende ik het stormluik en dook de kelder in.

Het was er pikkedonker en het rook er vochtig – ik was beslist van plan er grote schoonmaak te houden en orde op zaken te stellen, maar dat stond nog steeds laag op mijn prioriteitenlijst.

Ik liet mijn zaklamp uit en zocht me op de tast een weg langs dozen, gereedschap en onbestemde troep. Er klonk een rammelende dreun toen ik mijn scheen stootte tegen een oud ledikant. ‘Verdomme!’ *Had de indringer het gerammel gehoord, of misschien mijn vloek?* Toen ik de dikke draagbalken van de houten trap vond, dook ik eronder en wachtte.

Het zachte kraken van de plankenvloer boven me vertelde me dat hij in de keuken was. Zijn tred was traag en licht; het was duidelijk dat hij behoedzaam te werk ging. Aangezien mijn oude Ford F150 aan de voorkant stond en de achterdeur open was, lag het voor de hand dat ik thuis was, of in elk geval niet ver weg. Omdat hij geen dingen overhoophaalde, concludeerde ik dat hij niet op buit uit was. Dat liet nog één mogelijkheid over, en die beviel me allerminst.

Via de oplichtende smalle spleten tussen de vloerplanken kon ik volgen hoe de indringer met zijn zaklamp elk vertrek aan een onderzoek onderwierp. Hij kwam naar de kelderdeur.

Toen ik boven me het deurscharnier hoorde piepen, drukte ik me plat tegen de muur.

Hij zette een eerste voet op de trap en de lichtkring van zijn lan-

taarn kwam tot stilstand op een oude koelkast die naast een werkbank stond. De koelkast was defect en het gereedschap op de werkbank versleten en roestig, achtergelaten door de vorige eigenaar.

De tweede tree kraakte, toen de derde; hij liep langzaam en ongehaast. Een donkere bergschoen kwam tot stilstand ter hoogte van mijn gezicht. Bij de volgende stap greep ik de veters van zijn schoen, en hij vloog recht naar voren. Met een kreun landde hij op de aarden vloer. Ik rende onder de trap vandaan, en voordat hij zich kon bewegen, had ik mijn knie ferm in zijn rug gedrukt, ter hoogte van de onderste nekwervel, en de achterkant van mijn Maglite tegen zijn schedel.

‘Eén beweging en je bent er geweest.’ Ik drukte de Maglite nog eens extra stevig tegen zijn hoofd, in de hoop dat het aanvoelde als een echte loop.

‘Maxine, liefje, is dat een manier om je oude liefde te begroeten?’

3

Kenny Gates

Big Bear Lake, Colorado

‘Wat had ik dán moeten doen, Kenny? Je loopt zomaar mijn huis in en sluipt rond als een inbreker. We hebben elektriciteit, hoor, hier in de rimboe. Bel de volgende keer aan. Of bel eerst op.’

Ik stond met mijn armen over elkaar tegen de verandabalustrade en keek toe hoe hij een snijwond op zijn voorhoofd met een zak ijs verwenste. Hij zat in een schommelstoel met een hoge rugleuning en keek met die lichtbruine kijkers van hem schuld bewust naar me op.

‘Ik heb aangeklopt. Geen sjoege. Je wagen stond er. Je woont midden in Colorado. Er kon je van alles overkomen zijn. Ik heb de boel alleen doorzocht omdat ik me zorgen maakte. Natuurlijk was het extra element van verrassing een pluspunt.’

‘Nou, dan ben je geslaagd. Je hebt me de stuipen op het lijf gejaagd.’

‘En jij wilde me wegblazen met een zaklamp?’

‘Desnoods. Hij wás geladen, kaliber AA.’

Glimlachend verschoof Kenny de plastic ijszak naar een nieuwe positie op zijn hoofd. Hij keek naar het meer in de verte. De sterren en vuurvliegjes lieten zich zien. ‘Mooie plek, Max. Goeie keus.’

Hij had gelijk. Dit was precies wat ik nodig had na de lange periode van herstel en revalidatie van mijn schotwonden in Irak, om nog te zwijgen van de bijkomende nachtmerrie van de eindeloze ondervragingen door het bureau van de inspecteur-generaal omdat ik Aaron Knox had neergeschoten. Het feitelijke schieten had maar een paar seconden geduurd, maar aan het onderzoek leek geen eind te komen. Ik had niet veel nodig om door te draaien. Genoeg is genoeg, vond ik na achttien jaar dienst als special agent bij de OSI. Na drie keer te zijn beschoten nam ik ontslag.

De eerste keer was toen een militair het op het parkeerterrein voor de supermarkt van de luchtbasis Eglin in zijn hoofd kreeg om op zijn vriendin en alle andere vrouwen binnen zijn schootsveld te schieten. Ik stond drie auto's verderop. Hij raakte de vriendin en het zijraampje van mijn wagen aan de bestuurderskant.

De tweede keer was in Florida, waar ik een officier van de luchtbasis MacDill moest ondervragen die was betrapt tijdens een poging gestolen Peruviaanse artefacten de staat uit te smokkelen. Hij kwam naar mijn hotelkamer en klopte aan. Toen ik vroeg wie het was, schoot hij drie kogels door de deur. Eén schampte mijn arm. Ik ging het ziekenhuis in en hij naar de gevangenis.

Die eerste twee keren waren kinderspel vergeleken met Kirkuk. Daarbovenop kwam de mentale en emotionele dreun dat ik mijn partner en vriend had doodgeschoten. Alsof dat nog niet genoeg was, werd ik ook nog eens verdacht van betrokkenheid bij de smokkeloperatie. Dat deed de deur dicht: ik besloot de OSI te verlaten. Ik trad niet zomaar vervroegd uit, ik sloeg op de vlucht. Ik moest weg. En ik moest ergens heen waar ik langere tijd alleen zou kunnen zijn. Big Bear Lake was de perfecte plek.

Kenny en ik deelden een lange geschiedenis. We hadden elkaar ontmoet toen ik bij de OSI kwam. Ik was pas drieëntwintig en zo groen als gras. Kenny daarentegen was een ervaren agent, en een goede. Terwijl anderen me lieten aanmodderen, vond Kenny tijd om me door de doolhof van mijn nieuwe baan te loodsen. Hij was mijn persoonlijke mentor, ook al waren onze vakgebieden verschillend. Hij deed voor de OSI onderzoek naar computermisdrijven en was gespecialiseerd in forensische informatica, terwijl mijn expertise de zwarte markt van oudheden was. Als een militair een scheve schaats had gereden, werden wij ingeschakeld om onderzoek te doen. Kenny's werkterrein bestreek alles van kinderporno tot vervalsing van documenten, terwijl ik me met gestolen kunstvoorwerpen en smokkel bezighield.

'Moet een saaie boel zijn hier.' Hij legde de ijszak weg en nam een hijs van zijn biertje, rechtstreeks uit het flesje.

'Niet wanneer er mensen rond mijn huis sluipen en zich ongeoorloofd toegang verschaffen.' Ik nam een slok van mijn bier. 'En waarom heb je je wagen bij de weg geparkeerd? Je boft dat ik mijn bekomst heb van vuurwapens.'

‘Ik wilde je verrassen. Maar toen ik je niet thuis trof, werd ik bezorgd. Ik heb het stom aangepakt, oké? Klaag me maar aan.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘En dan vragen mensen zich af waarom ik uit het leger ben gestapt.’

‘Wat doe je hier zoal de hele dag?’

‘Nou, ik schilder een beetje. Lees veel. En ik ben begonnen met schrijven...’

‘Echt? Wat schrijf je dan?’

‘Fictie. Ik heb een paar ideeën voor een roman. Ik schrijf alles met de pen en typ het later in op mijn laptop. Het is lollig. Ze zeggen dat ieder mens minstens één boek in zich heeft.’

‘Kom ik nog voor in je boek?’

Ik slikte een bijdehante repliek in en zond hem een ‘maak het’-blik.

‘Het is maar een vraag,’ zei hij.

‘En ik vis een beetje. Er zit wat fatsoenlijke forel in het meer. Een boot was inbegrepen bij de koop van het huis, dus vaar ik af en toe het meer op. Ik ben dol op de natuur. Ik was net wezen kijken bij een nest jonge vosjes, pakweg een kilometer verderop, toen ik je wagen zag staan. De moeder was een paar dagen weg geweest en ik maakte me zorgen om de welpjes. Maar mams kwam vandaag weer opdagen, al zag ze er een beetje verpieterd uit.’

‘Waarschijnlijk een sletterig typje.’

‘Of het slachtoffer van seksueel geweld.’

‘Touché,’ zei Kenny terwijl hij zijn flesje ophief.

‘Zo, we hebben het verplichte praatje en het drankje van het huis achter de rug... Waarom ben je hier?’

Hij zette het bier neer en wreef over de donkere stoppels op zijn kin, zijn gezicht werd serieus. ‘We willen je terug.’

Ik staarde hem aan. Moest dit een grap voorstellen? ‘Terug? Terug naar wat? Er is geen achteruit, Kenny. Er is alleen vooruit. Ik ga verder met mijn leven. Dit hier is mijn leven. Kijk om je heen. Wat zou er beter kunnen zijn dan dit? Er is niets wat Uncle Sam me zou kunnen bieden dat me zou verleiden om terug te keren naar de actieve dienst.’

‘Max, je woont hier in Nergenshuizen, er gebeurt hier geen bal. De OSI zit in je bloed. Je hebt je periode van rust en herstel gehad.

Tijd om weer aan de slag te gaan. Boeven vangen. Een paar antieke relieken opsporen. Doen waar je goed in bent. Ik ken je toch?’

‘Nou, voor de verandering zit je ernaast. Dit is wie ik ben. En het bevat me uitstekend.’ Ik liep een paar passen van hem vandaan en draaide me om naar het meer, dat nu slechts een donkere massa leek onder een schitterende, met sterren bezaaide hemel. Ik wreef over mijn bovenarmen en ademde de frisse berglucht van Colorado in voordat ik me omdraaide naar Kenny. ‘Er is niets wat me terug zou kunnen halen.’

‘Wees daar maar niet zo zeker van.’

De manier waarop hij dat zei beviel me niets. Hij begreep me goed genoeg om te weten waar ik warm voor liep. Misschien speelde hij gewoon met me. Die ergerlijke gewoonte had hij. ‘Wat bedoel je?’

‘We denken dat we een spoor hebben van het Mes.’

Ik voelde een tinteling in mijn buik en mijn hart begon sneller te kloppen. Plotseling schoot die oude kick van de jacht door me heen. Alleen om de zaak op te helderen, maar behoorlijk verwachtingsvol, vroeg ik: ‘Welk mes?’

‘Het offermes van Abraham.’